Το μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα - με την τρέχουσα μορφή του - είχε σημειώσει πολύ μικρή πρόοδο.

Ο Lansdowne ήταν τόσο δυσαρεστημένος με την κατάσταση, ώστε στις αρχές του 1905 πρότεινε να εξεταστεί η λήψη πιο δραστικών μέτρων. Επισήμανε ότι, εκτός από τη βελτίωση της χωροφυλακής, τίποτε σημαντικό δεν είχε γίνει. Η πεποίθησή του ήταν ότι τα οικονομικά συνιστούσαν το πραγματικό πρόβλημα. Διατηρώντας, μέσα ή κοντά στη Μακεδονία 130.000 άντρες υπό τα όπλα, οι οποίοι κόστιζαν 3.000.000 αγγλικές λίρες το χρόνο, οι Τούρκοι όχι μόνο διασπάθιζαν τα έσοδα της Μακεδονίας, αλλά ανάγκαζαν επίσης τη Βουλγαρία να διατηρεί 280.000 - 300.000 άντρες επί ποδός πολέμου. Συνέχισε υπενθυμίζοντας στις δύο εγγυήτριες Δυνάμεις το άρθρο 23 της συνθήκης του Βερολίνου, το οποίο προέβλεπε την επιβολή νόμου αντίστοιχου με τον Οργανικό Νόμο της Κρήτης, προσαρμοσμένους στις τοπικές συνθήκες. Πρόβαλε σαν ιδέα την αναβίωση της Ευρωπαϊκής Συμφωνίας προτείνοντας να μην αφεθεί το Μακεδονικό ζήτημα αποκλειστικά στη δικαιοδοσία της Ρωσίας και Αυστρουγγαρίας. Πρότεινε, επίσης, να υποχρεωθεί η Τουρκία να μειώσει τις στρατιωτικές της δυνάμεις με αντάλλαγμα μια συλλογική εγγύηση ότι δεν θα επιτρεπόταν στη Βουλγαρία να καταλάβει τουρκικό έδαφος, ότι θα οριζόταν επιτροπή για να καταρτίσει προτάσεις για την οικονομία και τη δικαιοσύνη και ότι το διευρυμένο μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα θα εφαρμοζόταν και στο βιλαέτι της Αδριανούπολη.

Οι προτάσεις αυτές του Lansdowne κοινοποιήθηκαν πρώτα στη Γαλλία από την οποία, με πρόσφατη την επίτευξη της Εγκάρδιας Συνεννόησης, αναμενόταν κάποια υποστήριξη. Η Γαλλία ενεργώντας σύμφωνα με τη συνήθη πρακτική της Διπλής Συμμαχίας, μετέφερε τις προτάσεις στη Ρωσία. Ωστόσο η Ρωσία και η Αυστρία είχαν κιόλας καταστρώσει τις δικές τους προτάσεις, τις οποίες παρουσίασαν στην Πύλη στις 17 Ιανουαρίου. Οι δύο Δυνάμεις πρότειναν τα υποκαταστήματα της Οθωμανικής Τράπεζας στη Θεσσαλονίκη, τα Σκόπια και το Μοναστήρι να λειτουργούν ως θησαυροφυλάκια και ταμεία πληρωμών για τα τρία βιλαέτια τα υποκαταστήματα αυτά να έχουν τον έλεγχο όλων των εσόδων εκτός από εκείνα που ήδη διαχειριζόταν το Οθωμανικό Δημόσιο Χρέος και το Τελωνείο Θεσσαλονίκης τέλος, οι προϋπολογισμοί να υποβάλλονται για έγκριση στο Γενικό Επιθεωρητή, στην Οθωμανική Τράπεζα και στις εγγυήτριες Δυνάμεις. Προτεινόταν ακόμη να εκδίδει η Τράπεζα εβδομαδιαία οικονομικά δελτία προς τον Γενικό Επιθεωρητή και να διοριστούν έξι Οθωμανοί οικονομικοί επιθεωρητές.

Το σχέδιο δεν αποδείχτηκε της αρεσκείας των Τούρκων, οι οποίοι ετοίμασαν ένα αντι-σχέδιο. Πριν το ετοιμάσουν έριξαν την ιδέα να αυξηθούν οι τουρκικοί δασμοί από 8% σε 11%, αύξηση η οποία θα απέφερε χρήματα για τις μεταρρυθμίσεις στη Μακεδονία. Ο Lansdowne ήταν αντίθετος, οι Βρετανοί έμποροι κατέβαλλαν το 60% των τουρκικών

δασμών, για το οποίο λάμβαναν ένα πολύ μέτριο αντάλλαγμα σε λιμενικές, αποθηκευτικές και διοικητικές διευκολύνσεις. Παρόλα αυτά δεν απέκλεισε εντελώς το ενδεχόμενο της αύξησης των δασμών, καθόρισε όμως τις προϋποθέσεις οι οποίες θα έπρεπε να πληρούνται πριν δώσει η Μεγ. Βρετανία την έγκρισή της. Οι Τούρκοι δεν έδωσαν καμιά απάντηση στους όρους αυτούς αντίθετα, έθεσαν στις 7 Μαρτίου τις δικές τους οικονομικές αντι-προτάσεις στην Αυστρία και τη Ρωσία. Το νέο σχέδιο προέβλεπε ένα περίπλοκο σχέδιο αποκέντρωσης. Λεπτομερείς προϋπολογισμοί εσόδων και δαπανών επρόκειτο να καταρτίζονται σε κάθε καζά. Όλα τα έσοδα επρόκειτο να κατατεθούν στα τοπικά υποκαταστήματα της Οθωμανικής Τράπεζας, οι οποία θα ανελάμβανε όλες τις πληρωμές, ακόμη και αυτές για τη σίτιση του στρατού. Η τράπεζα θα έδινε προκαταβολές όπου αυτό ήταν απαραίτητο και όλα τα ελλείμματα θα καλύπτονταν από τους δασμούς.

Στις 8 Μαΐου οι πρεσβευτές στην Πύλη συμφώνησαν με το τουρκικό οικονομικό σχέδιο της 7 Μαρτίου, αλλά έθεσαν ως όρο οι τέσσερις αντιπρόσωποι της, Γαλλίας, Γερμανίας, Μεγ. Βρετανίας και Ιταλίας, να ενεργούν από κοινού με τον Γενικό Επιθεωρητή και τους Πολιτικούς Πράκτορες, οι αρμοδιότητες των οποίων είχαν ήδη καθοριστεί από το πρόγραμμα Murzsteg. Η επιτροπή που σχηματίστηκε με αυτόν τον τρόπο επρόκειτο να επιβλέπει τη συλλογή των φόρων, που περιλάμβαναν και τη δεκάτη. Κάθε προϋπολογισμός θα έπρεπε να υποβάλλεται σε αυτήν και θα είχε το δικαίωμα να τροποποιεί στα κεφάλαια εσόδων και εξόδων των προϋπολογισμών, οτιδήποτε αντέβαινε στους ισχύοντες νόμους ή δεν ανταποκρινόταν στις οικονομικές ανάγκες της χώρας. Με σκοπό να διευκολύνει την αποστολή της, η επιτροπή θα είχε το δικαίωμα να ορίσει για κάθε βιλαέτι έναν επιθεωρητή, ο οποίος επρόκειτο να επιβλέπει τα στελέχη που εργάζονταν στους διαφόρους κλάδους του Θησαυροφυλακίου.

Στις προτάσεις αυτές οι Τούρκοι εξέφρασαν αντιρρήσεις με τον ισχυρισμό ότι δεν υπήρχε ανάγκη να υπερβούν το πρόγραμμα του Murzsteg. Οι Δυνάμεις, ωστόσο, επέμειναν να γίνουν δεκτές οι δικές τους προτάσεις και, καθώς δεν διαφαινόταν κάτι τέτοιο, στις 27 Αυγούστου ανακοίνωσαν στην Πύλη τα ονόματα των τεσσάρων αντιπροσώπων (Griesinger Γερμανία, Harvey M. Βρετανία, Maissa Ιταλία, Steeg Γαλλία) απαιτώντας να σταλούν εντολές στον Χιλμί πασά να τους δεχτεί. Στις 29 Αυγούστου η Πύλη εξέφρασε την άρνησή της να δεχτεί τους αντιπροσώπους λέγοντας ότι δεν ήταν αναγκαίοι και οι εξουσίες με τις οποίες προτεινόταν να περιβληθούν δεν συμβιβάζονταν με την ανεξαρτησία της αυτοκρατορικής κυβέρνησης. Περαιτέρω παραστάσεις δεν έφεραν το ποθητό αποτέλεσμα και στις 6 Οκτωβρίου οι Δυνάμεις ανακοίνωσαν στην Πύλη ότι οι τέσσερις εκπρόσωποι θα πήγαιναν αμέσως να συναντήσουν τον Χιλμί πασά και τους δύο Πολιτικούς Πράκτορες οι οποίοι ευρίσκονταν στα Σκόπια. Ταυτόχρονα οι Δυνάμεις διατύπωσαν πιο λεπτομερή αιτήματα. Αυτά ήταν: η παράταση της αναδιοργάνωσης της χωροφυλακής για άλλα δύο χρόνια, η αναγνώριση των τεσσάρων οικονομικών αντιπροσώπων, ένα νέο κανονισμό που θα συντασσόταν από τους Πολιτικούς Πράκτορες και τους Εκπροσώπους και θα καθόριζε τις εξουσίες της Επιτροπής, η παράταση της θητείας του Γενικού Επιθεωρητή καθώς και της εντολής των Πολιτικών Πρακτόρων για δύο ακόμη χρόνια. Ο νέος κανονισμός που

απαρτιζόταν από 15 άρθρα, προέβλεπε τη δημιουργία μιας Επιτροπής στην οποία θα συμμετείχαν ο Γενικός Επιθεωρητής, οι Πολιτικοί Πράκτορες και οι τέσσερις αντιπρόσωποι. Η Επιτροπή αυτή η οποία επρόκειτο να ασκεί τις αρμοδιότητές της στο όνομα του σουλτάνου θα εφάρμοζε τους τουρκικούς κανονισμούς της 7 Μαρτίου 1905. Πρόεδρός της θα ήταν ο Γενικός Επιθεωρητής, τον οποίο θα ακολουθούσε στις περιοδείες του, και επρόκειτο να συνεδριάζει κάθε βδομάδα. Θα μπορούσε να συζητήσει οποιοδήποτε θέμα. Η ψηφοφορία θα ήταν ονομαστική και ο Γενικός Επιθεωρητής θα είχε την αποφασιστική ψήφο. Κύρια αποστολή της θα ήταν να ελέγχει και να τροποποιεί, αν έκρινε απαραίτητο, όλους τους προϋπολογισμούς οι οποίοι θα έπρεπε να υποβάλλονται ετησίως μέχρι την 1η Ιανουαρίου. Η Οθωμανική Τράπεζα θα υπέβαλλε στην Επιτροπή μηνιαίες εκθέσεις, εσόδων και δαπανών, θα επαλήθευε όλους τους λογαριασμούς και θα υπέβαλλε στην Επιτροπή ετήσιο ισολογισμό. Η Επιτροπή θα μελετούσε όλες τις προτάσεις για νέους φόρους και όλα τα σχέδια για νέες μεθόδους εκτίμησης της φορολογητέας ύλης. Επρόκειτο να ορίζει επιθεωρητές για κάθε βιλαέτι και να έχει την εξουσία να τους καλεί για παροχή πληροφοριών. Θα έκρινε όλες τις διαμαρτυρίες για οικονομικά ζητήματα, ενώ εκπρόσωπός της θα ήταν παρών σε κάθε δημόσια έρευνα. Θα λάμβανε γνώση όλων των αλλαγών στο προσωπικό του δημοσιοοικονομικού τομέα και κάθε ανωμαλίας στις οικονομικές υπηρεσίες και στη συλλογή της δεκάτης και των φόρων.

Οι Τούρκοι πρότειναν ότι ήταν πρόθυμοι να ανανεώσουν την εντολή των Πολιτικών Πρακτόρων για άλλα δύο χρόνια και να προσλάβουν οικονομικούς εμπειρογνώμονες στην υπηρεσία τους. Οι Δυνάμεις δεν ήταν πρόθυμες να αποδεκτούν κάτι τέτοιο. Στις 26 Νοεμβρίου αποβίβασαν στρατιωτική δύναμη στη Μυτιλήνη και κατέλαβαν το τελωνείο και το τηλεγραφείο. Η Γερμανία δεν πρόσφερε ενεργό υποστήριξη στη ναυτική επίδειξη αλλά υποσχέθηκε ηθική στήριξη. Οι Δυνάμεις προχώρησαν και στην κατάληψη της Λήμνου. Στις 5 Δεκεμβρίου υποχώρησαν στην ουσία αλλά συνέχισαν να διαπραγματεύονται μερικές λεπτομέρειες.